

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2016. ΙΑ' ΛΟΥΚΑ

Γένης οσίας, Βαβύλα ιερομάρτυρος, Φίλωνος επισκόπου
Καρπασίας, Νεοφύτου Του εν Κύπρω.

Έτος 9^ο Τεύχος 372

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ

Εάν βρισκόμασταν στην Ιεριχώ την εποχή του Χριστού (πρβλ. Λουκ. 18,35-42), θα βλέπαμε ένα τυφλό να παρακαλεί τους περαστικούς να του δώσουν κάποια ελεημοσύνη. Σίγουρα, παρατηρώντας τον τυφλό συνάνθρωπό μας και ακούγοντας τις φωνές του που εκλιπαρούσαν να τον ελεήσουμε, θα κάναμε

κάποιες σκέψεις που συνηθίζουν να κάνουν οι άνθρωποι, όταν βρεθούν προ παρομοίων θαμάτων. «Γιατί Θεέ μου επιτρέπεις να υπάρχει αυτή η δυστυχία; Πως αφήνεις να ζη αυτός ο άνθρωπος μέσα στο φρικτό σκοτάδι, χωρίς τη δυνατότητα να απολαμβάνει μία φυσιολογική ζωή, χωρίς την δυνατότητα να έχει την επικοινωνία με τον κόσμο και το σύμπαν; Πως θα εργασθεί; Ποιός θα τον συντηρήσει; Γιατί να είναι καταδικασμένος να ζητιανεύει μία ζωή»;

Αλλά ας αφήσουμε για λίγο τα αγωνιώδη φιλανθρωπικά και φιλοσοφικά μας ερωτήματα και ας παρακολουθήσουμε, βάσει της διηγήσεως του ευαγγελιστή Λουκά, τη συνέχεια της ιστορίας του τυφλού. Άκουσε θόρυβο από ανθρώπους που βαδίζανε και ρώτησε τι συμβαίνει και κάποιοι του απάντησαν ότι «Ιησούς ο Ναζωραίος παρέρχεται». Μόλις έμαθε την διέλευση του Ιησού από κοντά του, άρχισε να φωνάζει· «Ιησού υιέ Δαβίδ, ελέησον με». Το ότι ονομάζει τον Ιησού «υιό Δαβίδ» σημαίνει ότι τον αναγνωρίζει ως Μεσσία, διότι ο Μεσσίας σύμφωνα με τις γραφές θα ήταν απόγονός του Δαβίδ. Αυτό ήταν κάτι που με κανένα τρόπο δεν το δεχόταν οι Φαρισαίοι και το ιερατείο. Αυτοί που είχαν τις αισθήσεις τους υγιείς και μπορούσαν ν' αντιληφθούν τα θαύματα του Χριστού, τις προφητείες του, τη

διδασκαλία του, που δεν ήταν κατ' άνθρωπον. Αυτοί που ενώ είχαν την σωματική όραση, εν τούτοις, πνευματικά και ψυχικά ήσαν ανάπηροι. Και η αναπηρία τους αυτοί τους κρατούσε μακριά από τον Χριστό. Και όχι μόνο τους κρατούσε μακριά αυτούς, αλλά δεν αφήναν και άλλους να τον πλησιάσουν. Αυτοί και οι «φιλάνθρωποι» με τα αγωνιώδη «γιατί», που προαναφέραμε, και ο «διαπορευόμενος όχλος». «Και οι προάγοντες επετίμων αυτώ ίνα σιωπήσει» λέγει ο ευαγγελιστής Λουκάς. Τον μάλωναν και του συνιστούσαν να σιωπήσει. Ίσως μάλιστα μερικοί να το κάνανε από «ενδιαφέρον» προς τον Χριστό· να μη ενοχλεί τον διδάσκαλο με τις φωνές του ο τυφλός και τον κουράζει. Βλέπετε είμαστε πολύ ευγενικοί, όταν ο Θεός πρόκειται ν' ασχοληθεί με τα προβλήματα των άλλων και όχι με τα δικά μας. Δυσανασχετούμε που άλλοι τον κουράζουν και δεν είναι ξεκούραστος για ν' ασχοληθεί με τα δικά μας προβλήματα. Ο τυφλός όμως ατάραχος και χωρίς να το βάζει κάτω φώναζε περισσότερο. «Αυτός δε πολλώ μάλλον έκραζεν· υιέ Δαβίδ ελέησον με». Και ο Χριστός, που είναι ασύγκριτα πιο φιλάνθρωπος από μας, που την αγάπη μας την εκφράζουμε εν πολλοίς λεκτικά και θεωρητικά μόνο, πρόσταξε να τον φέρουν κοντά του και αφού άκουσε το αίτημά του είπε· «ανάβλεψον η πίστις σου σέσωκε σε». Και ο τυφλός ανάβλεψε και ακολούθησε τον Χριστό ευγνωμονώντας τον και δοξάζοντας τον Θεό. Κι αυτό το σημείο πρέπει να το υπογραμμίσουμε· ότι ο τυφλός είναι ευγνώμων. Δείχνει μεγάλη ψυχική υγεία αυτό. Ενώ σε πολλούς σωματικά υγιείς υπάρχει ο καρκίνος της αχαριστίας. Ας θυμηθούμε τους δέκα λεπρούς, τον Ιούδα, τον Πέτρο, τους Ιουδαίους που τόσο είχαν ευεργετηθεί κι όμως στην ερώτηση του Πιλάτου αν θέλουν ν' απολύσει τον βασιλέα τους, αυτόν που οι ίδιοι ανακήρυτταν βασιλέα, όταν τους χόρτασε με ψωμιά και ψάρια (Ιω. 6,15) κι όταν τον υποδέχθηκαν στα Ιεροσόλυμα (Ιω. 12,13), εκείνοι απάντησαν «μη τούτον, αλλά τον Βαραββάν. Ην δε ο Βαραββάς ληστής». (!!!)

Λοιπόν πόσο μεγάλη πίστη είχε ο τυφλός, πόση επιμονή και αγαθό πείσμα, πόση αντοχή να μη κάμπτεται από τις επιτιμήσεις των συνανθρώπων του, πόσο ευγνώμων ήταν; Σε πόσους υγιείς της εποχής εκείνης, Ιουδαίους η αλλοεθνείς, θα βρίσκαμε τόσες αρετές; Ας θυμηθούμε στο σημείο αυτό, τους Ρωμαίους στρατιώτες που ενώ πήγαν να συλλάβουν τον Χριστό, δεν ξέρανε ποιός είναι. Και γι' αυτό

τους είπε ο Ιούδας· «Εκείνον που θα φιλήσω αυτός είναι· συλλάβετε τον και πάρτε τον προσέχοντας μη σας ξεφύγει» (Μαρκ. 14,44). Τόσα χρόνια κήρυττε ο Χριστός, έκανε θαύματα και ποικίλα σημεία, η φήμη του είχε φθάσει μέχρι τη Συρία και οι υγιείς στρατιώτες των Ιεροσολύμων δεν τον ξέρανε, διότι τα ενδιαφέροντά τους ήταν τα συνηθισμένα· γυναίκες, χαρτιά, ζάρια, γλέντια, ποικίλες ασωτείες. Τον γνώρισε όμως ο εκατόνταρχος που είχε τον υπηρέτη του ασθενή (Ματθ. 8,5-13) και η αλλοεθνής και αλλόθρησκη Χαναναία που και αυτή είχε κορίτσι άσχημα δαιμονισμένο (Ματθ. 15,21-28).

Άρα, η σωματική ασθένεια και αναπηρία, που τόσο δεν τη θέλουμε και τόσο τη θεωρούμε όλοι μας κατάρα, δεν εμποδίζει την επαφή και την ένωσή μας με το Θεό· μάλιστα την υποβοηθεί και την στηρίζει. Κι απ' αυτή την άποψη, είναι σωστό αυτό που λένε όλοι οι άγιοι και οι έχοντες «νουν Χριστού», ότι η ασθένεια -η οποιαδήποτε ασθένεια και η πιο φοβερή ακόμη- είναι μία μεγάλη ευλογία του Θεού προς τον άνθρωπο. «Εν θλίψει εμνήσθην σου» λέγει ο Δαβίδ. Και ο ιερός Χρυσόστομος προσθέτει ότι «όπως το νερό, όταν πιέζεται στο σιντριβάνι δημιουργεί τον πίδακα, έτσι και η θλίψη εκσφενδονίζει την προσευχή στα ουράνια». Αντίθετα η Παλαιά Διαθήκη εξιστορεί, ότι όποτε ο Ισραήλ ήταν χορτάτος και ήσυχος και ικανοποιούσε τις ορέξεις του ακώλυτα, τότε λάκτιζε το Θεό και γινόταν αχάριστος.

Βεβαίως, η Εκκλησία μας εύχεται συνεχώς «υπέρ υγείας και αφέσεως των αμαρτιών ημών», κάνει παρακλήσεις και προσευχές για την ίαση των νοσημάτων ψυχής και σώματος, έχει το μυστήριό του ευχελαίου για την υγεία -που είναι το μεγαλύτερο υλικό αγαθό- και εύχεται για «χριστιανά, ανώδυνα, ανεπαίσχυντα, ειρηνικά και αναμάρτητα τέλη». Και καλούμεθα και εμείς να κάνουμε ότι μπορούμε ανθρωπίνως για την υγεία μας, αφού καθημερινά προσευχόμαστε «μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού».

Αν όμως ο Θεός επιτρέψει την οδύνη και δεν δώσει την ίαση και την ανακούφιση, για λόγους που εκείνος ξέρει, η ίδια η Εκκλησία μας προτρέπει να λέμε· «Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν» και «πάντοτε χαίρετε, αδιαλείπτως προσεύχεσθε, εν παντί ευχαριστείτε» (Α Θεσ. 5,17), αφού «και τα λυπηρά είναι κι αυτά ευλογίες του Θεού, καθόλου κατώτερες από τις συνήθεις ευχάριστες ευλογίες του. Μάλιστα δε

πολύ ανώτερες» (άγιος Χρυσόστομος). Και οι χημειοθεραπείες -στην ιατρική- όπως και άλλες επώδυνες θεραπείες, πόσο ωφέλιμες και ευεργετικές αποβαίνουν για τους ασθενείς! Γιατί να μη είναι ωφέλιμες και ευεργετικές, οι πνευματικές χημειοθεραπείες που προκρίνει ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων ημών; Συνεπώς, το κύριο αίτημά μας στις περιπτώσεις αυτές θα πρέπει να είναι, ο Θεός να μας δώσει δύναμη να σηκώσουμε το σταυρό της ασθενείας, αν δεν μας χαρίσει την τόσο επιθυμητή για μας ίαση. Πρότυπο και στη περίπτωση αυτή ας είναι ο Χριστός μας· «Πάτερ, ει βούλει παρενεγκείν τούτο το ποτήριον απ' εμού· πλην μη το θέλημά μου, αλλά το σον γινέσθω» (Λουκ.22,42)...

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Οσία Ξένη

Η Οσία Ξένη έζησε τον 5ο μ.Χ. αιώνα.

Ονομαζόταν στην αρχή Ευσεβεία και καταγόταν από τη Ρώμη. Αρνούμενη τη πίεση των γονιών της να νυμφευθεί άνδρα της επιλογής τους, φεύγει κρυφά στην Αλεξάνδρεια όπου μετονομάσθηκε Ξένη για να χαθούν τα ίχνη της. Πηγαίνει στο νησί της Κω και στη συνέχεια εγκαθίσταται στα Μύλασσα της Καρίας. Εκεί, μαζί με δύο υπηρέτριές (θεραπαινίδες) της που της είχαν μείνει πιστές, έκτισε ναό στο όνομα του αγίου πρωτομάρτυρα Στεφάνου και ησυχαστικά κελιά.

Πολύ γρήγορα η φήμη της και η ενάρετη και ασκητική ζωή που διήγε έφεραν κοντά της νέες κοπέλες που ποθούσαν το βίο της άσκησης και της προσευχής, ενώ το μοναστήρι έγινε περίφημο πνευματικό κέντρο, όπου καθημερινά συνέρεαν πολλές πονεμένες γυναίκες για να πάρουν τις συμβουλές και να ζητήσουν τις προσευχές της αγίας.

Η αγιοσύνη της αναγνωρίσθηκε και κατά τη διάρκεια του ενταφιασμού του σεπτού της σκηνώματος, όταν εμφανίσθηκε στον ουρανό σταυρός σχηματισμένος από αστέρια.